

Muize-lies

Muize-lies

Marijke Velghe

Er staat een scherpe zon

Er staat een scherpe zon hoog boven mij, mijn zwart geschilderde fiets glimt zelfs een beetje. Iets wat hij anders niet doet...

Toch is het behoorlijk fris. Mijn neus en oren voelen dat goed op maandagmorgen. De eerste morgen van de week staan mijn zintuigen immers scherper dan anders: alles ruikt naar school! Leuk !

Leuk, leuk? Wat is er nu zo leuk aan de school? Dat is toch ongewoon voor een meisje van twaalf? Luister! Voor mij, Lies Degraef, is het begin van de schoolweek een feest. Basta. Het ganse weekend hunker ik naar de klas, de vrienden, de fratsen, de moppen... Jawel hoor, ik vertel je dit bloedernstig.

En die ernst heb ik meegekregen van thuis, van vader en mama, die lieverds. De sukkels weten niet wat leven is, zeg ik altijd bij mezelf. Luidop durf ik dat niet zeggen; er zou wat waaien, zotte Lies! In mijn dagboek schrijf ik dat wel eens op en jij mag dat ook een beetje weten.

Lieve mensen toch, wat een ernstige lui zijn me dat die ouders van me!

Ik denk zelfs dat ze niet meer kunnen lachen, zo erg is dat. 's Morgens staan ze op met een gezicht dat op een uurwerk lijkt: vlug, vlug, roepen de wijzers, of we komen te laat!

's Avonds is dat uurwerkgezicht gekrompen en bleek: dan vallen de wijzers stil... Eigenlijk heb ik wel te doen met papa en mama, ze bedoelen het goed, maar